

A Szentlélek és a szent élet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 15:1-2; Ézsaiás 6:3; 1Korinthus 6:11; 1Timótheus 1:8; Zsidók 12:14; 1Péter 1:14-16

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Thessz 5:23).

Könnyű érzéketlenné válnunk Isten szentségével szemben, nem gondolni túl sokat azon, hogy a Mindenható világossá tette haragját a bűnnel és a gonoszsággal szemben.

A szentség azonban meghatározó téma a Bibliában. A szentségre való törekvésnek kell minden keresztény számára a legfontosabbnak lenni, hogy olyan szeretetteljesekké és tisztákká váljunk, mint Jézus. Nem véletlen, hogy visszataszító az „én szentebb vagyok nálad” hozzáállás. Viszont könnyen elfeledkezhet az ember arról is, hogy mit jelent tiszta és megszentelt életet élni.

Isten szeretete és szentsége elválaszthatatlanul összetartozik. Szentsége nélkül fennállna annak a veszélye, hogy szeretete pusztán szentimentalizmus volna; szeretete nélkül a szentsége pedig szigorúságba és távolságtartásba csaphatna át. Azonban Isten természetének alapvető része úgy a szentsége, mint a szeretete.

A Szentlélek sok szálon kötődik ahhoz, ahogyan az ember a szentségre törekszik. Már a neve is az, hogy *Szentlélek*, „*a szentség Lelke*” (Róm 1:4). A Léleknek a neve is arra emlékeztet, hogy Isten szent. Hő vágya, hogy saját szentségének képére formálja át a bűnösöket.

A héten közelebbről megvizsgáljuk, mit jelent a szentség és a szent élet.

ISTEN SZENTSÉGE

Olvassuk el 1Pt 1:14-16 verseit! Miért maga Isten jelenti a legfőbb motivációt a szentségre való törekvésben? Mi készíttet arra, hogy szent életet akarjunk élni? Mit jelent Isten szentsége?

Sokan hangsúlyozzák Isten szeretetét, miközben figyelmen kívül hagyják szentségét. Igen, Isten a szeretet, ám a szentség gondolata minden más tulajdonságnál gyakrabban kapcsolódik össze a nevével a Bibliában (Zsolt 89:19; Ézs 40:25; Jer 51:5; Ez 39:7; Jel 4:8), ami jellemének tisztaságát és erkölcsi tökéletességét jelenti. Isten szentsége azt érzékelteti, hogy Ő a tökéletes jószág, aki mentes minden gonoszástól. Isten szentsége az összes többi jellemtulajdonságának tökéletessége. Amennyiben a mindenható (végtelen hatalom), mindentudó (tökéletes és teljes tudás) és mindenütt jelenvaló Istent nem jellemezné tökéletes szentség, olyan hatalom lenne, akitől okkal rettegnénk. Ám Ő szeretetet ébresztő Isten. Hatalma szent hatalom. Kegyelme szent kegyelem. Bölcsessége szent bölcsesség, szeretete pedig szent szeretet. Ebben az értelemben a szentség a legbensőségesebb jellegű tulajdonság Istennel kapcsolatban, mert valódi lényegét ragadja meg. Isten szent lényének tisztaságát tagadni talán még rosszabb, mint létezését tagadni. Aki ez utóbbit teszi, egyszerűen azt állítja, hogy nem létezik, az előbbit hirdetőik viszont olyan Istent mutatnak be, akiben nincs szeretet, sőt, gyűlöletes. Isten szentsége azt jelenti, hogy hozzá köze sincs a bűnnek, és teljes mértékig elkötelezett a jó mellett, amit önnön lénye is képvisel. Más szóval, a szentség kapcsolati minőségre is utal az erkölcsi minőség mellett. Magába foglalja a bűntől való teljes elkülönülést és a maradéktalan odaszentelődést Isten dicsőségére.

Ézs 6:3 és Jel 4:8 verseiben ezt mondja Istenről az Ige: „*Szent, szent, szent...*”. Amikor a Biblia írói ki akartak hangsúlyozni valami fontosat, szóismétléssel hívták fel a figyelmet rá. Jézus is szóismétléssel irányítja a figyelmünket fontos állításokra: „*Bizony, bizony...*” (Jn 5:24; 6:47 stb.); vagy „*Jeruzsálem, Jeruzsálem...*” (Mt 23:37), illetve kétszer említ neveket: „*Márta, Márta...*” (Lk 10:41)! Isten összes tulajdonsága közül csak a szentségét ismétli háromszor egymás után az Ige. Ez nyilvánvalóan azt jelzi, hogy különlegesen fontos dologról van szó. Isten természete valóban szent. Ő tiszta és jó.

Mennyire rettegnénk vajon – tegyük hozzá, joggal –, ha mindenható Istenünk és Teremtőnk nem lenne egyszerre szent és szerető? Mi mindeért legyünk tehát hálásak neki?

A SZENTSÉG TERMÉSZETE

„Minél szorosabb kapcsolatban állunk Jézussal, annál nyilvánvalóbb lesz saját bűnös voltunk; látásunk megtisztul, felismerjük fogyatkozásainkat, az Ő tökéletes jellemének éles ellentétéként. Ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Sátán csalásai elvesztették erejüket, és felébredt bennünk Isten Lelkének éltető ereje” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 48-49. o.).

Olvassuk el Ef 1:4, 5:25-27 és Zsid 12:14 verseit! Mi Isten terve a népével és egyházával?

A szentség egyrészt Isten ígérete, másrészt parancsa. Ezért kell imádkoznunk érte és törekednünk rá nap mint nap. A szentség azt jelenti, hogy a Lélek gyümölcse megnyilvánul életünkben, miközben a Lélek által naponta Krisztussal járunk (Gal 5:16, 22, 25). Úgy is fogalmazhatunk, hogy a szentség Krisztushoz való hasonlóság. Azt jelenti, hogy Jézushoz tartozunk és gyermekeként élünk szeretetből fakadó engedelmességgel, elkötelezetten, miközben egyre jobban és jobban átformálódunk az Ő hasonlatosságára. A szentség fogalmával társított alapvető jelentés arra utal, hogy valamit/valakit elkülönítenek az Istennek való különleges szolgálatra. Más részről a szentség belső erkölcsi és lelki minőséget fejez ki, konkrétan azt, hogy valaki igaz és tiszta Isten előtt. Mindkét jelentéstartalmat együtt kell kezelni. Az Újszövetség idején a hívőket szentnek nevezik, mert különleges kapcsolatuk van Jézussal, ami elkülöníti őket egy konkrét célra. A szent elnevezés még nem teszi őket etikai értelemben tökéletessé és tisztává, de megváltoztatja őket, hogy el tudják kezdeni a tiszta és szent életstílust (vö. 1Kor 1:2 versével, ahol Pál szenteknek nevezi a korinthusiakat, jóllehet messze nem voltak bűntelenek és tökéletesek). A hívőknek azt tanácsolja az Úr, hogy kövessék a szentséget, ami nélkül senki sem láthatja meg az Urat (Zsid 12:14). Isten tökéletesen elfogad minden hívőt már kezdettől fogva, növekedésünk a megszentelődésben viszont élethosszig tartó folyamat, miközben egyre inkább átalakulunk Jézus makulátlan képmására, aki megváltott bennünket.

Van bizonyos feszültség a két állítás között, miszerint szentek vagyunk, illetve még törekednünk kell a szentségre. Hogyan lesz más a szentségre való törekvésünk, ha tudjuk, hogy már Istenhez tartozunk, és Jézus értünk hozott áldozatának érdeme miatt Ő máris elfogadott?

A MEGSZENTELEÉS ESZKÖZE

Mit mond a megszentelődésről 1Kor 6:11, Tit 3:5 és Zsid 13:12 verse?

Megszentelődésünk hitből történik (Zsid 11:6), a Szentlélek ereje által (2Thessz 2:13; 1Pt 1:2). Pál apostol ezt írja: „...*de megmosattatok, megszentelődtetek és megigazultatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Lelke által*” (1Kor 6:11, ÚRK). Jézus végzi bennünk a megszentelés élethosszig tartó munkáját, és megtermi bennünk a Lélek gyümölcsét. Lényünk átváltozik hasonlatosságára „*az Úrnak Lelkétől*” (2Kor 3:18).

Olvassuk el Gal 5:16-17 verseit! Mit üzen Pál apostol ebben a szakaszban?

Minden hívő lelkében csata dül. A feszültség abból ered, hogy bűn lakik bennünk (Róm 7:20). Pál apostol tisztában volt ezzel a küzdelemmel, amikor élete vége felé lejegyeztette e szavakat: „*Testvéreim, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek mögöttem vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekifezülve célegyenest futok Isten felülről való elhívásának jutalmáért, amely Krisztus Jézusban van*” (Fil 3:13-14, ÚRK).

Olvassuk el Zsid 12:1-2 verseit! Mi az a hitharc, amit meg kell vívunk a bűn ellen?

A harc lényege az, hogy nézzünk „*a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra*” (Zsid 12:2). Vallási életünkben túl gyakran kerül előtérbe az énünk. Sokszor összpontosítunk saját győzelmeinkre és vereségeinkre ahelyett, hogy Istenre tekinténénk, hiszen egyedül csak Ő adhat győzelmet a bűn felett. Amikor a Szentlélek segít Jézusra nézni, nem vágyunk a bűnre, és félretesszük mindent, ami különben könnyen gúzsba köthet (Zsid 12:1). Ám amikor bűneinkre és hiányosságainkra gondolunk, akkor Jézus helyett önmagunkra figyelünk. Ez pedig könnyen bukáshoz vezet, mert ha kudarcainkra irányulnak a gondolataink, rögtön elcsüggedünk. Jézust nézve azonban erő nyerünk és győztes életet élhetünk.

Mit válaszolnánk és miért, ha valaki feltenné nekünk a kérdést: Hogyan érheti el a Bibliában megígért győzelmet a bűn felett? Beszéljük meg válaszunkat a csoportban!

A SZENTSÉG SZABÁLYA: ISTEN TÖRVÉNYE

Tudjuk, Isten arra hív, hogy tartsuk meg törvényeit. Felmerül azonban a kérdés, hogy miért kellene megtartani, ha a törvény nem ment meg? A választ a szentség témakörében találjuk.

Róm 7:12 és 1Tim 1:8 elolvasása után válaszoljunk a következő kérdésekre! Milyen sajátosságokat említ Pál a törvény kapcsán? Hogyan tükrözi a törvény Isten jellemét?

A törvény szent, igaz és jó. Ez a három tulajdonság magát Istent is megfelelően jellemzi. A törvény tehát Isten jellemének a kifejeződése.

Lélekkel teljes életet élni azt jelenti, hogy Isten törvénye szerint élünk. A törvény a szent Isten változhatatlan szabálya. Nem változik a mérce, amit a törvény felállít, mint ahogy Isten sem. Jézus határozottan kijelentette, hogy nem törölte el a törvényt, hanem minden részét betöltötte (Mt 5:17-19). A törvény megtartása nem legalizmus, hanem hűség. A törvény nem ment meg, erre nem képes. Nem az üdvösséghez vezető út, hanem a megváltottak útja. Így is mondhatnánk: a törvény az a cipő, amiben a szeretetünk jár, hogy kifejezze önmagát. Ezért fogalmazott Jézus világosan: „*mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül*” (Mt 24:12). A szeretet eltűnik ott, ahol a törvényt nem értékeli.

Olvassuk el Róm 13:10 és Mt 22:37-40 verseit! Miért jelenthetjük ki, hogy a szeretet a törvény betöltése?

Isten törvénye a szentség szabálya és mércéje, viszont szentségének szíve a szeretet. A szeretettel reagálunk Isten megváltó tetteire, ami a hűségben nyilvánul meg. Nem lehetünk Jézus jó tanítványai, ha törvényét nem tartjuk be lelkiismeretesen és szeretetből fakadóan. Habár lehetséges szeretet nélkül is megtartani a törvényt, igaz szeretetet árasztani viszont nem lehet a törvény megtartása nélkül. A valódi szeretethez hűség szükséges. A szeretet nem törli el a törvényt, hanem betölti.

Miért mondhatjuk, hogy a törvény fejezi ki Isten irántunk való szeretét? Hogyan kapcsolódik egymáshoz a szeretet és az engedelmisség?

A SZENTSÉGRE VALÓ TÖREKVÉS

Olvassuk el Zsolt 15:1-2, Ef 4:22-24 és 2Tim 2:21 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok a szentségről?

A szentség annak az előfeltétele, hogy élvezni tudjuk az Istennel való közösség örömét; valamint előfeltétele annak is, hogy hasznosak lehessünk Isten művében. Tudjuk, mennyire igaz a mondás: „Vess tetteket, arass szokást; vess szokást, arass jellemet!” Ehhez még hozzáfűzhetjük: „A jellem pedig meghatározza örök sorsunkat.”

Az egyetlen dolog, amit a mennybe magunkkal vihetünk, a jellemünk. Az új szokások és az új jellem kialakítása azonban nem saját erőnkől történő önmege-szentelés. A szokásformálás az az út, amelyen a Lélek a szentség felé vezet. A szokások igen fontosak keresztyéni életünkben, különösen amelyek a bibliai ére-nyekkel kapcsolatosan alakulnak ki, mint a türelem, a szeretet, a hűség, a szíves-ség, a jóság, a szelídség és az önuralom. Amikor a Szentlélek betölti szívünket, Istenért fogunk munkálkodni. Azt azonban gyakran elfelejtjük, hogy Isten az, aki megszentel, és aki elvégzi a jó munkát, amit elkezdett bennünk (Fil 1:6). Né-ha annyira buzgón próbálunk jó dolgokat tenni Istenért, hogy elfeledkezünk az imában neki szánt időről. Amikor túl elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy imádkoz-zunk, valójában túl elfoglaltak vagyunk ahhoz, hogy keresztyének legyünk. Ta-lán az ismereteink és a sikereink annyira magabiztossá és önhitté tettek, hogy magától értetődőnek vesszük tudásunkat, nagyszerű programjainkat. Közben azonban elfelejtjük, hogy Krisztus és a Szentlélek nélkül semmit sem tudunk el-érni. A lázas tevékenység nem szentség. Lesznek emberek, akik úgy gondolják, hogy nagyszerű dolgokat tettek az Úrért, holott valójában egyáltalán nem követ-ték Őt. „Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te ne-vedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket, és nem tettünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor azt mondom nekik: Sohasem is-mertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Mt 7:22-23, ÚRK)! Nagy különbség van aközött, amikor valakit elhív az Isten, és aközött hogy az ember akar valami nagyszerűt tenni érte. Ha nem csendesedünk el, mert hallani akarjuk Isten hívását, akkor az a veszély fenyeget, hogy a saját fejünk után megyünk vagy a saját terveink szerint cselekszünk. Munkánkat azonban így nem kíséri erő, hatalom, békesség vagy tartós áldás, mert nem isteni elhívásból ered. Egyé-ni életünk szentsége szempontjából arra van a legnagyobb szükségünk, hogy mi-nőségi időt töltsünk Istennel, amikor meghalljuk hangját és új erőt nyerünk Igé-jéből, miközben a Szentlélek vezet. Ez ad munkánknak különleges hitelességet és meggyőző erőt.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el Ellen G. White: *Krisztus példázatai* (Budapest, 1999, Advent Kiadó) című könyvéből a „Kovács” című fejezetet, 59-63. o.!

Hogyan is kezdhethénk felmérni, milyen Isten szentsége, amikor a természetünk bűnös, romlott, az övé pedig maradéktalanul szent? Szentsége miatt egyedi, elkülönült a bűn és a halál világától, amiben emberként mi élünk. Mégis a legcsodálatosabb dolog történt: Isten felajánlja a lehetőséget, hogy részesüljünk szentségéből. Ez része a vele való szövetségi kapcsolatnak: „*Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és mondd nekik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok*” (3Móz 19:2). Vagy ahogyan *A zsidókhöz írt levél* mondja: „*Íme, jönnek napok – ezt mondja az Úr –, és Izráel házával és Júda házával új szövetséget kötök... Mert ez az a szövetség, amelyet azon napok elmúltával kötök az Izráel házával. Ezt mondja az Úr: Törvényemet elméjükhöz adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük lesznek, ők pedig népemé lesznek*” (Zsid 8:8, 10, ÚRK). Ezekben az igeversekben láthatjuk a kapcsolatot a szentség, a szövetség és a törvény között. Nem lehetünk szentek anélkül, hogy Isten törvényének engedelmeskednénk, ami csak akkor sikerül, ha Ő maga, a Szentlélek írja be törvényét szívünkbe és elménkbe. Milyen szent kiváltság a miénk! Isten megengedi nekünk, „*hogy szentségében részesüljünk*” (Zsid 12:10), amit úgy fejezünk ki, hogy szívből engedelmeskedünk törvényének.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljük meg, ki mit válaszolna a keddi tanulmány végén található kérdésre! Tehát mit mondanánk annak, aki megkérdezné, hogyan alkalmazza a mindennapi életében a bűn feletti győzelemmel kapcsolatos ígéreteket?
2. Mit jelent az, hogy Isten a szívünkbe és az elménkbe írta törvényét? Miben különbözik ez attól, mintha csak kőtáblákon szerepelne?
3. Isten szentségén elmélkedve mire gondolunk? Sorban kérdezzük meg az osztály tagjait, hogyan képzelik el Isten szentségét! Jézus mit nyilatkoztatott ki Isten szentségéről?
4. A mi szentségünknek mi az alapja? Hogyan érhetjük el a szentséget?
5. A hét korábbi részében, a szerdai tanulmányban a következőt olvashatjuk: „A törvény nem ment meg, erre nem képes. A törvény nem az üdvösséghez vezető út, hanem a megváltottak útja.” Hogyan segít ez a megállapítás megérteni, hogy mi a törvény szerepe a megszentelt életű keresztények számára, akikben a Szentlélek munkálkodik?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

ÚGY, AHOGY VAN

Az emlékek útját végigjárva
a templomi csendben lelkem megpihen.
Jó hálát adni, örömmel zengeni
a Te neved, áldott Istenem!
Jó hallani az Ige szép szavát
anyám nyelvén, amire tanított,
és emlékezni az első küzdőkre,
akiket Szentlelked megvilágosított.

Áldottak ők, kiket nem ijesztett
a börtön, a kiátkozás,
egy cél volt előttük:
hirdetni az Igét, úgy, ahogy van,
az Isten szép szavát.

– Hirdetni Krisztust,
hogy Ő az út, az igazság, az élet
azoknak, akik hiszik,
hogy Őbenne az Isten testté lett.